

[Erik Eriksen.]

afsløret en sådan mangel på handlekraft. Jeg forstår, at mit syn ikke helt deles af den foregående ordfører, det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg).

Med det foreliggende lovforslag står vi imidlertid nu overfor et initiativ fra regeringens side. Jeg må måske minde om, at min gruppe for nogle dage siden bebudede, at hvis forholdene på arbejdsmarkedet ikke føjede sig på en måde, som samfundet kunne være tjent med, ville vi i dag tage initiativet til, at lovgivningsmagten greb ind. Jeg ved ikke, om dette i nogen grad har været medvirkende til, at regeringen nu er kommet med et forslag, men i hvert fald hilser jeg regeringens forslag med tilfredshed. Jeg har nogle enkelte ting mere at sige om det — det kommer jeg til.

Må jeg også indledningsvis sige, at det er ganske klart, at det dispensationssystem, som hr. Chr. Larsen og hans medarbejdere har iværksat, er noget, der ikke kan tolereres. Det er jo tragikomisk, at man i „Information“'s nødavis kan se, at landbrugsministeriet allernådigst har fået Chr. Larsens tilladelse til at købe benzin. Det er klart, at noget sådant ikke kan fortsætte; der er en grænse.

Jeg skal ikke her komme ind på eksempler på sygehuse, der har måttet lukke. Jeg skal heller ikke her nævne de pinlige episoder, vi har hørt om fra den ene og den anden side, men alligevel må jeg sige, at måske er det episoder, der er mere end episoder. I det hele taget kan jeg sige, at spørgsmålet om ro og orden er ikke noget, vi har glemt; det er noget, vi kan vende tilbage til ved en senere lejlighed.

Dernæst må jeg gøre den bemærkning, at jeg for mit vedkommende ikke et øjeblik er i tvivl om, hvorledes befolkningen bedømmer den høje regerings optræden, for det er jo rigtigt, at det er en helt fantastisk mangel på handlekraft, der har præget den. Fra uge til uge, fra dag til dag, har den høje regering kun givet udtryk for håb, udtalt fuld tillid til hr. Eiler Jensen og til de resultater, der vil blive opnået o. s. v. Derfor tror jeg at turde sige — og jeg går ikke for vidt — at den høje regerings optræden i disse dage ikke vil blive glemt. Det er med fuld ret, at folk spørger, om vi i det

hele taget i disse dage har en regering af mere end navn.

Må jeg ikke have lov til endvidere at spørge: Hvorledes er det dog muligt, at landets trafikminister allerunderdanigst må ansøge om at få benzin og olie til i stærkt begrænset omfang at holde samfundets trafikmidler i gang? For mig, og jeg tror for de fleste andre, står det som den høje regerings helt enkle pligt at holde de livsvigtige samfundsfunktioner i gang. I en situation som den foreliggende er det i første række landets regering, der ikke alene har mulighed for, men pligt til at varetage de samfundsinteresser, der står på spil. Jeg synes, det er helt utroligt, hvad man fra fagbevægelsens side har budt regeringen. Det taler for sig selv, at regeringen uden at gribe til modforanstaltninger finder sig i, at f. eks. en landsdel som Bornholm er afspærret fra den øvrige del af riget. Statsbanerne og vel også flåden må dog have haft lagre eller midler, som muliggjorde det for regeringen at øve en indsats her. Jeg vil slet ikke tale om, at vi nu i længere tid og i hele påsken har måttet affinde os med meget stærkt nedskåret trafik. Jeg tør jo nok sige, at det sandelig er en langtrækkende gudinde, Nemesis, der har ramt fagforeningsleder Kai Lindberg i den højtærede trafikministers skikkelse!

Nu foreligger der altså et forslag, og jeg har allerede sagt, at situationen omkring olie- og benzinproblemet er uholdbar på en lang række områder. Jeg behøver blot at henvise til de konsekvenser, det ville få, hvis det formede sig således, at landets agerjord ikke rettidigt blev tilsået, alt dette, som den højtærede minister ganske rigtigt pegede på i sin fremsættelsestale. Det er så ligetil, at noget sådant naturligvis ikke kan gøres afhængigt af organisationers nådesbevisninger. De samme problemer rejser sig for en hel række andre erhverv end for landbruget. Derfor må jeg måske gå videre og sige, at man skulle vel ellers rent umiddelbart synes, at det måtte have været forholdsvis let for regeringen at gribe ind netop overfor de strejker, der nu er i gang. Det er nemlig helt indlysende, at disse strejker ikke tjener noget som helst fornuftigt formål. Der er af forligsmanden stillet et mæglingssforslag, et forslag, som parterne har til ved-